

JENNIFER L. HOLM & MATTHEW HOLM



BRUGPIEPER

GEHEIMEN UIT HET KLUISJE



Eerste jaar,
draaien maar!





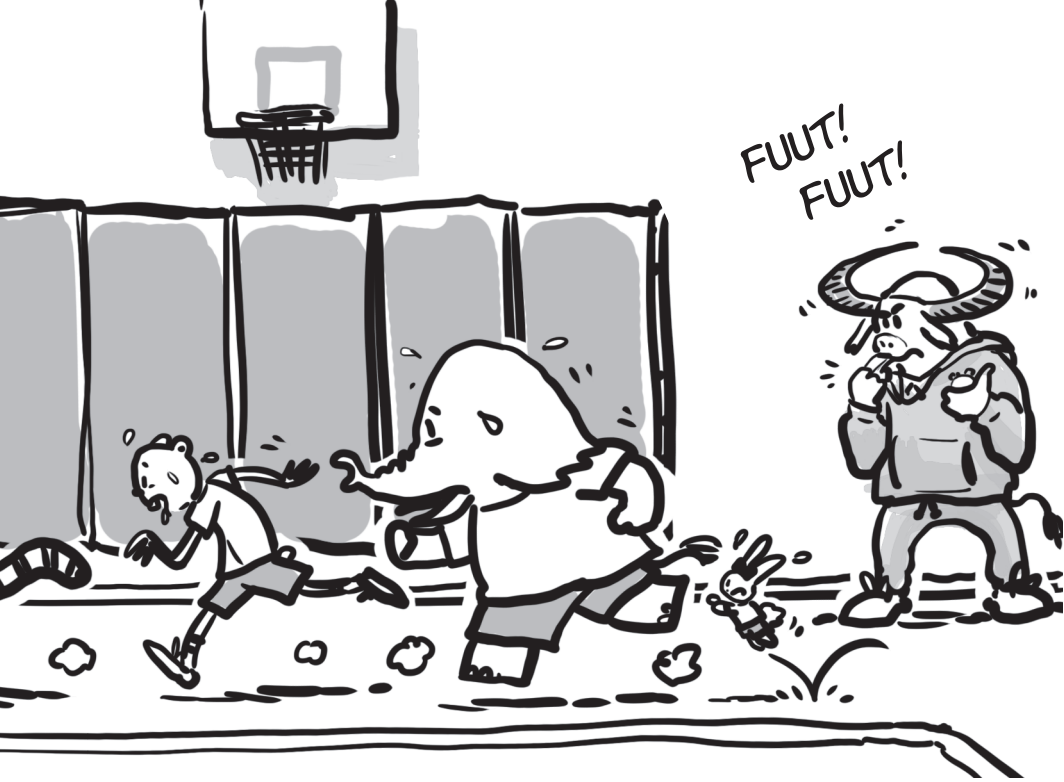
Griezelfilm

De middelbare school was net een film. Niet zo'n kleffe, romantische film of patserige piratenfilm. Zelfs geen ruimtewezens-veroveren-de-aarde-film.

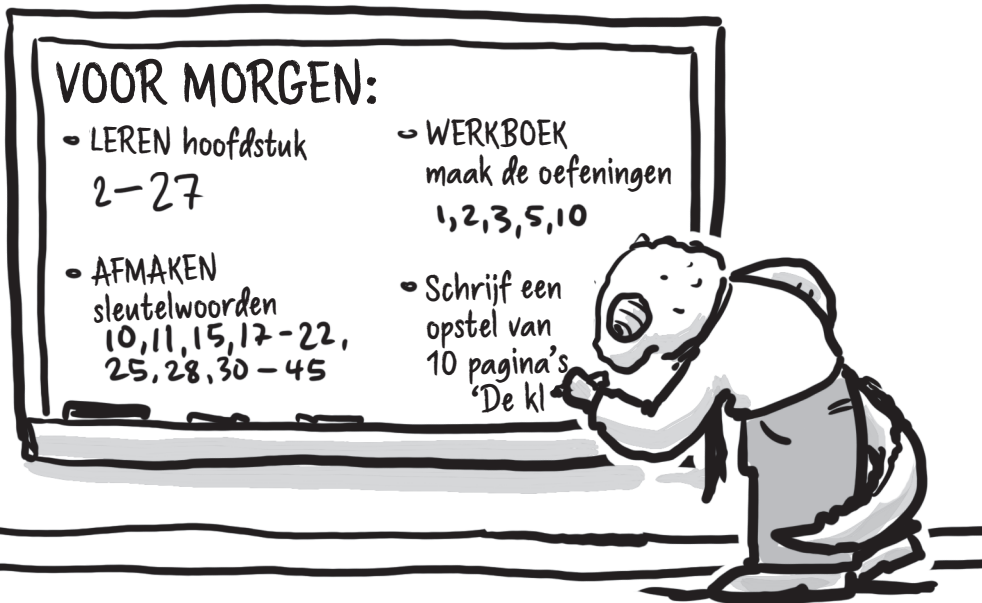
Het was een **griezelfilm**.

De gangen krioelden van de lugubere figuren.

Je moest altijd rennen voor je leven.



En waar je ook heen ging, er was altijd wel iemand die probeerde je hersens op te eten.



Maar soms had het griezeligste deel van de middelbare school te maken met **snorharen**.

En geloof me, ik weet het een en ander van snorharen.



Mijn naam is Pippa.

En dit zijn mijn geheimen uit het kluisje.



Ik stond voor mijn kluisje en probeerde het te openen. Zoals gewoonlijk zat het deurtje klem. Ik had een haat-liefdeverhouding met mijn kluisje, oftewel 'Kluisje'. Meestal haatte ik die grote, metalen pestkop. (Ik zweer dat-ie mijn huiswerk opat!)

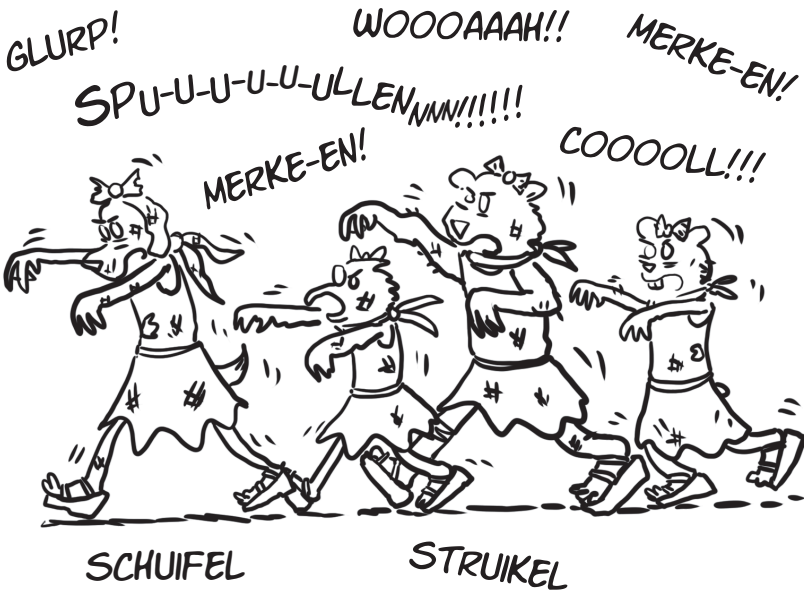
Ik stond er wel een minuut op te beuken, toen hij eindelijk opensprong.

'Hoi, Pippa,' zei een stem.

Ik draaide me om en zag Felicia Poezelpoot staan.



Als dit een griezelfilm was, dan was Felicia een zombie. Op de middelbare school bewogen zombies zich in kuddes. Ze hadden allemaal hetzelfde aan. En in plaats van te jagen op hersens, joegen ze op **spullen**: wat er ook maar cool was, en 'in'. Dat konden sleehaksandalen zijn, of sjaals met franjes, of glitterlipgloss. Ze **moesten** het gewoon hebben.



Felicia en ik hadden samen op de basis-school gezeten. Ze had perfect strakke snor-

haren en was altijd al een van de populaire meisjes. Vandaag droeg ze een plooirokje, een witte panty en een kraakheldere witte bloes met strik en ruches. Ze zag er elegant en Frans uit, alsof ze net uit een modetijdschrift was gestapt. Haar uiterlijk schreeuwde 'Coole chick'.

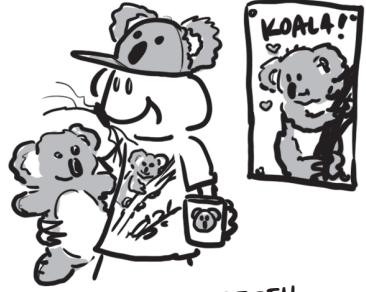
En mijn uiterlijk? Ik wist het niet. Wat ik absoluut wilde was dat mijn uiterlijk zou zeggen:



Maar ik wilde ook dat mijn uiterlijk nog een hele hoop andere dingen zou zeggen, waaronder:



IK BEN DOL OP BOEKEN!



IK VIND DAT KOALABEREN ONDERGEWAARDEERD WORDEN!

IK KEN VEEL 'ER ZAT EEN MUIS BIJ DE DOKTER'-MOPPEN!

ER ZAT EEN...



SCHEI UIT!



IK KAN GOED CONVERSEREN!

IK KEN DRIE FRANSE WOORDEN!

C'EST LA VIE.



Het viel bepaald niet mee om dat allemaal in mijn uiterlijk te stoppen.

Wat ook niet meeviel was de manier waarop Felicia naar mijn gezicht staaarde.

‘Heb jij je snorharen ontkruld?’ vroeg ze.

‘Ja!’ antwoordde ik met een brede grijns.

Dat was waar. Een soort van. Mijn snorharen stonden strak, al waren ze niet helemaal van mij. Ik had namelijk geprobeerd mijn snorharen te ontkrullen met een dure crème, maar door de heftige chemicaliën waren ze pardoës uit m’n snuit gevallen. Dus had ik vanmorgen een paar valse snorharen opgeplakt om de schade te verdoezelen.

‘Misschien moet je de volgende keer wat meer lijm gebruiken,’ zei ze liefjes.

‘Wat bedoel je?’ vroeg ik.

‘Dat,’ zei ze, en ze wees naar mijn neus. Toen besepte ik dat een van mijn snorharen... bungelde?

Ze blies ernaar.

Ontzet keek ik toe hoe hij losliet en in slow motion naar de grond dwarrelde.

Felicia liep lachend weg.

Le zucht.

Ik zou nooit beroemd worden om mijn snorharen.



En **dat** was meteen ook het probleem.

Op de basisschool wilde ik er alleen maar bij horen. Maar nu ik op de middelbare school zat, wilde ik opvallen.

Ik wilde degene zijn over wie **iedereen** het had!

Ik wilde beroemd zijn.

Grotendeels omdat ik een privévliegtuig wilde hebben. (De stank in de schoolbus was gewoonweg niet te harden.)

De eerste bel voor het eerste uur ging. Ik mocht niet weer te laat komen. Meneer Ludwig was een hagedis. Hij was niet alleen koudbloedig, maar ook een volhardend voorstander van op tijd komen bij mentoruur. Waarom was me een raadsel. Je leerde namelijk niks bij mentoruur. Je moest alleen maar stilzitten en luisteren naar mededelingen.

Ik zocht de bodem van mijn kluisje af naar mijn wiskundeboek, maar het lag er niet. Ik draaide me om naar de jongen die het kluisje naast mij had.



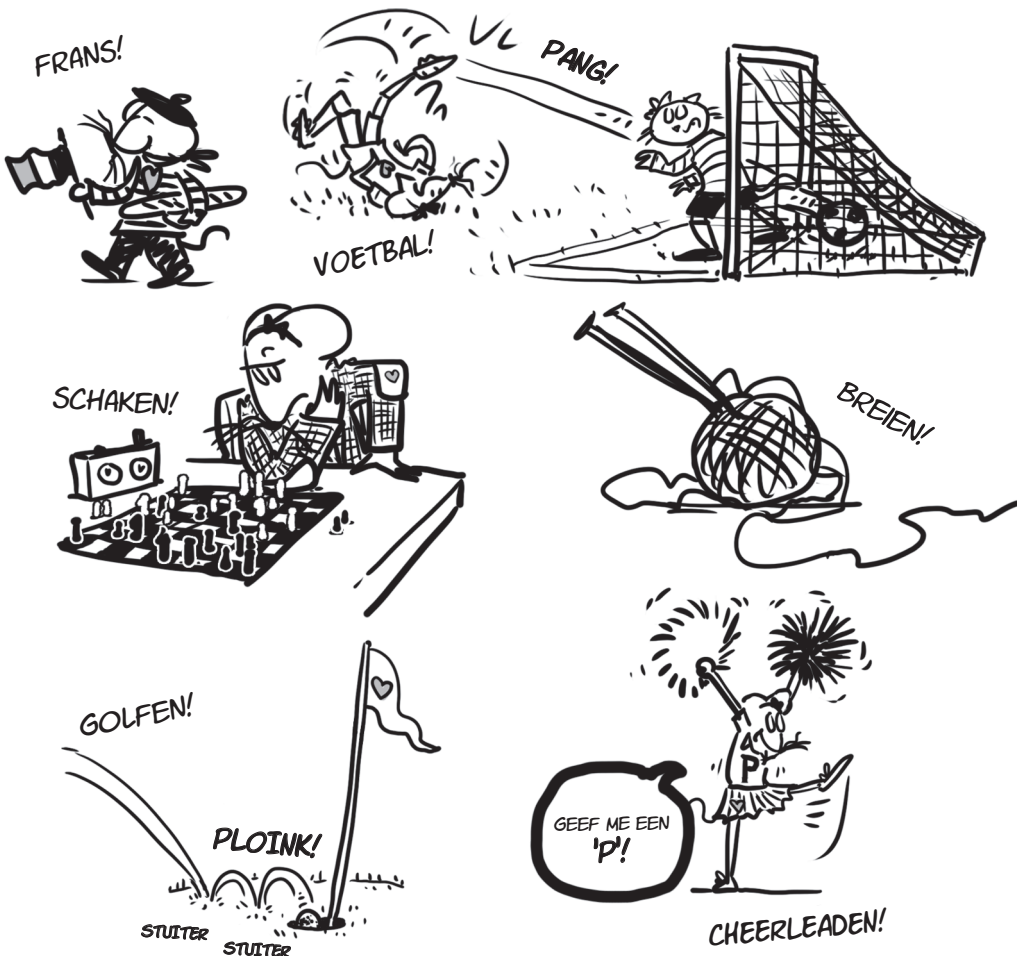
‘Jules,’ vroeg ik, ‘kun jij kijken of mijn wiskundeboek op de bovenste plank van mijn kluisje ligt?’

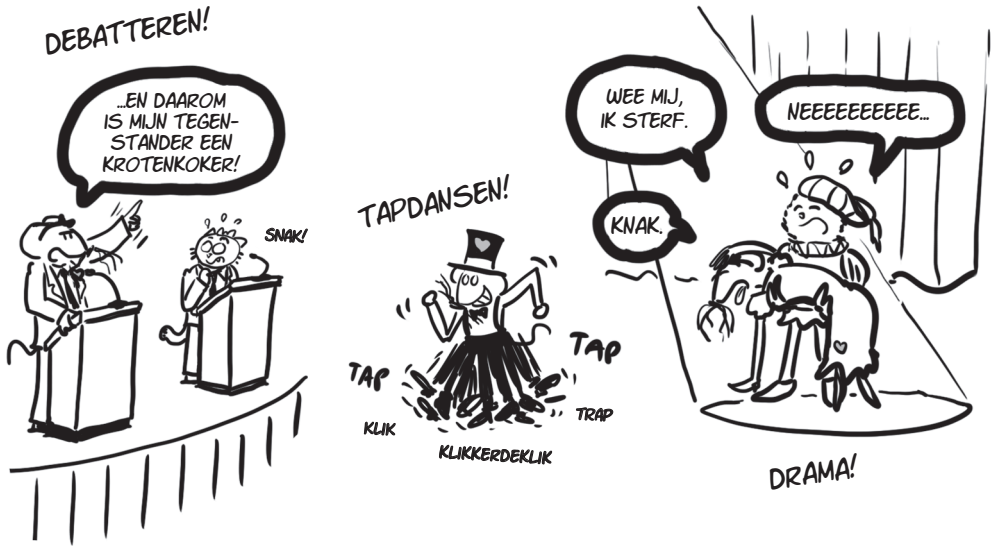
Jules was net een filmster. Alleen was hij niet lang, donker en knap, maar lang, geel en... gevlekt.

‘Tuurlijk, Pippa,’ zei hij. Met gemak stak hij zijn hand omhoog en pakte mijn boek.

‘Bedankt,’ zei ik. ‘Waar ga jij je voor inschrijven?’

Het was activiteitenweek. Dan gaven leerlingen zich op voor buitenschoolse activiteiten, zoals clubs en sport. En er was zo veel keus!



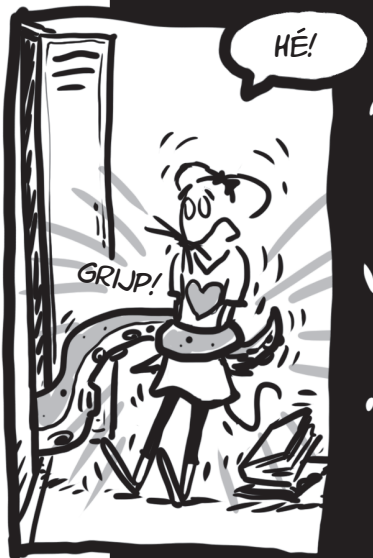


Jules haalde zijn schouders op. 'Ik weet het nog niet. In ieder geval niet voor basketbal.'

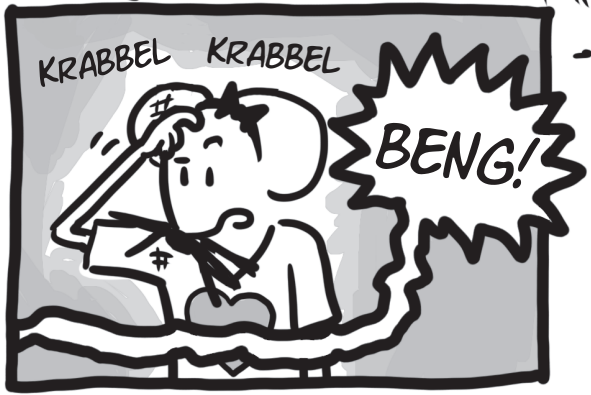
Zijn lengte was een gevoelig onderwerp. Al sinds de kleuterschool werd hij ieder jaar gevraagd voor het basketbalteam.

'Tot straks,' zei Jules, en hij zwaaide zwakjes, sjokte de gang door en trok zijn rolkoffer achter zich aan.

De tweede bel ging en ik probeerde mijn kluisdeurtje dicht te duwen. Maar het wilde niet op slot klikken. Stel nou dat er een eng monster in mijn kluisje zat? Ik geef toe, soms sloeg mijn fantasie nogal op hol...



WAAAAAAAAHHHHH!!!



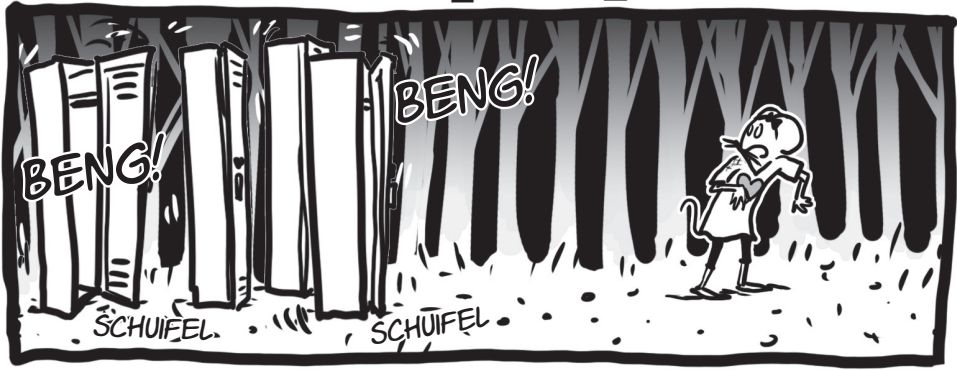
BENG! BENG! BENG!

BENG!

BENG!

SCHUIFEL

SCHUIFEL

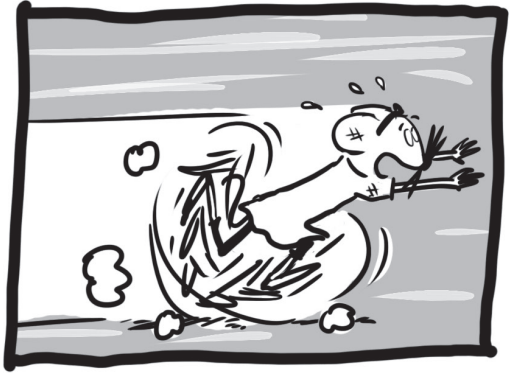


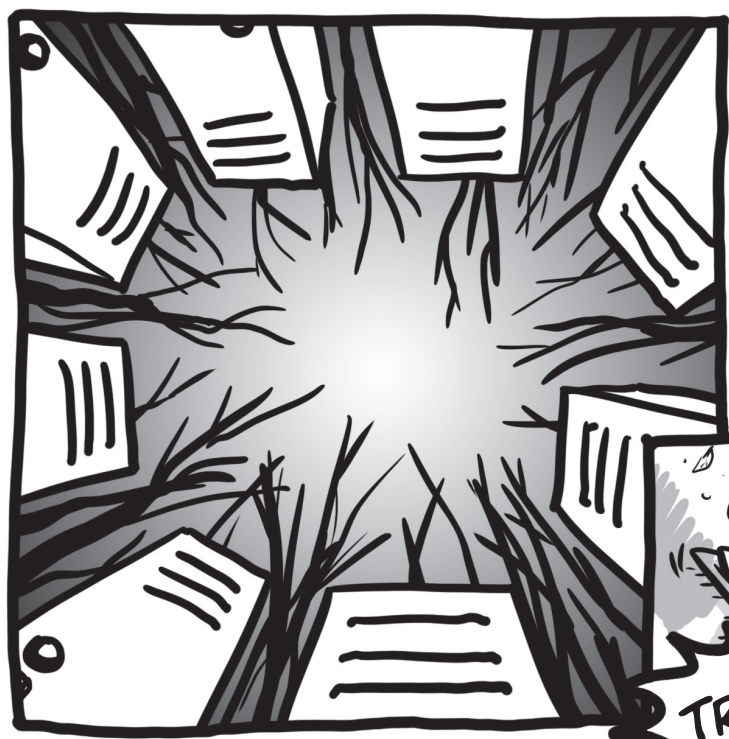
BENG!

BENG!

SCHUIFEL

SCHUIFEL







Triiiiiiiiiing!

De rinkelende bel rukte me uit mijn dag-droom, en ik merkte dat ik in een lege school-gang stond.

Toen besepte ik dat ik te laat was voor men-toruur. Alweer.

Lekker dan.